

הילדה הזו מתרגזת נוראות, אבל אף
עם לא בוכה ישר. יש לה תמיד מירווח
מן בין הבכי וסביבתו. מירווח ברור,
שהתפתחה הנמנחת של כל המישפחה,
צופה בעיניו אנך יפול הפור. לפעמים
יפסק זמן זה קורה משהו מעניין, ואז
ימש לפני ההמרחק, כשכל המנועים עוב-
ים, עושים עיניו כאילו לא היה אף
עם, מעורר. זה יצור קטן, לא יכול לזכור
כלל, אז לפעמים צ'וכה. אבל כשלא —
יזמן ראשון זה השמטת שפה. אחר כך
איפות בהסלמה — אוספת שוונג נפשי,
יבבה. אחר כך תיק תיק תיק תיק תיק
תיק בכי לא נשמע בתוך הגרון, עם המון
עייפות מונה. ככל שהשקט אחרי היבבה
ראשונה ארוך יותר, אני בצרות. כי
עסק רציני. ראשית אני רוצחת למען
את את כל מי שאשם. זה בכדי שיוקל
י.י. אחר כך, בכדי שיוקל גם לה, אני
אמצאת אותה אל ליבי, ואיתה בידיים חזק,
בנצות קטפה לגובה מסמר שיער שם
יתחת סמוראי על המטה. פעם ישו שם